

מסורת הש"ס

(ב) מנהגין מה... (ג) ומהנהגין מה... (ד) מנהגין מה... (ה) מנהגין מה... (ו) מנהגין מה... (ז) מנהגין מה... (ח) מנהגין מה... (ט) מנהגין מה... (י) מנהגין מה... (יא) מנהגין מה... (יב) מנהגין מה... (יג) מנהגין מה... (יד) מנהגין מה... (טו) מנהגין מה... (טז) מנהגין מה... (יז) מנהגין מה... (יח) מנהגין מה... (יט) מנהגין מה... (כ) מנהגין מה... (כא) מנהגין מה... (כב) מנהגין מה... (כג) מנהגין מה... (כד) מנהגין מה... (כה) מנהגין מה... (כו) מנהגין מה... (כז) מנהגין מה... (כח) מנהגין מה... (כט) מנהגין מה... (ל) מנהגין מה...

לא משום דליס ביה הכלא. אבל חכמה אית ביה ואפי' פטור כרבי: ולעומד נעבדי י. דהא בעשרה מיהא מודית דיש חכמה: מיסא יפה. שימות מהר: דמנוול. שנעשה אנרס: ממנו ולא לטובו. בית גבוה מרה"ר שאלו ליפול ממנו לרה"ר חייב במעקה ולא בית עמוק מרה"ר שהנופל טופל על גגו: גבוה ממנו י' טפחים ונופל מסוכה לטובו. כלומר שהנופל טופל מתוך הרה"ר לתוכו על גגו: פטור. מן המעקה: ונפל מסוכה לטובה. כלומר שהנופל טופל מגגו לרה"ר: חייב. במעקה: למה לי. בית גבוה י' דמשמע לא גזיר מהכי פטור ממעקה: הו' בית הוא. ומהו לא חייבה במעקה אלא בית ואלע"ג דיש חכמה: אי הכי. דעממא משום דלינו קרוי בית הוא אמאי קמי עמוקה ממנו י' טפחים חייב כי הו' נמי עשרה לז' רה"ר: דל תקרה ומעובה לא הו' גזרי י. ולא חזי לדירה ולא הו' בית: משכחם לה. דהו' בית: דחק ליה מגזרי. עד דהו' מגזרי י' טפחים והו' בית חייב: אלא. עממא ודאי משום דאין חכמה פחות מעשרה הוא ולרבי נתמן לא תקשי דקסבר ר"ג כו': דאיגדר. שוכה היה ומגנבל ונפל: מיתני' אלא. השני חייב. והראשון פטור. ונגמלא וי"ג מוקי לה כשהיה ראשון לשני משמחם ודולה כשהלך לו: גמ' אין עליה לרבי ענינה. להחמיז שולחו אלא שליח מייחב וסברא הוא דאמר' ליה דברי הכז ודכתי התלמיד דכתי מי שומעין: הניחא לרבי. דלמר לקמן אחר שניהן למוקין: ובנוקין משכחם לה. דמרויחיה מייחבי: אלא לרבי ולמיסה. דכתימה מורה דאחרון חייב ולא ראשון היכי משכחם לה: שיקרו ענינם. שחפר האחד תשעה ונא חבירו וסייעו ועקרו כנת אחת חוליא מתקדשו: והשלימה לעשרה. דאין כאן אחרון (למוקין) דמרויחיה כי הדדי משאו ליה צור וצין לרבי וצין לרבנן חייבין כתימה וכ"ש בנוקין: מילך לרבי. כדאמרן לעיל בפירקין (דף ג.) אהד ולא כ'. מעטיה קרא לראשון כדמפרש לקמיה וכי מעטיה לנוקין מעטיה דאי ממיסה לא אלטרק קרא דהא לא עבד שיעור מיתה: שור פסולי המוקדשין. כגון ככור בעל מום שהוא על כהן (ה) דקרינן ביה שור רעוהו: או שור קרנן שנפל בו מום ונפדה דקרינא ביה שור רעוהו ואפי' לענין צור פטור דכתיב והמת יהיה לו מי שראוי לו להאמיל כולתו לכלבים יא' זה כי דהכי אמרינן בכרכות (דף טו.) גבי פסולי המוקדשין שנפדו מוצמח' ולא גזיה כשר ולא חלג ואלתם) ולא כלנדין אבל שור שנגחו חייב כדמפרש לקמיה בפירקין (ו.) ולהכי נקט פסולי המוקדשים דאילו קדשים תמים מלא אריא צור אפי' סייד וידי. שמחילה רחב היה ולא

שור שנגח את הפרה פרק חמישי בבא קמא

נא.

עין משפט
גר מצוה

אמר' אין הבל למיתה כו'. והמקשה היה סובר דלענין חטט שיך שפיר אין חטט למיתה אבל יש חטט לנוקין אבל לענין הבל היה סובר דאי יש הבל למיתה יש הבל לנוקין ואי אין הבל למיתה לנוקין נמי אין הבל: נעבד פחותה פשורה. והשאלה מדמה טריפות לרס' לטריפות דנחמה וכן כללו טריפות (מולין דף מג. וסס) ומיימי רחיה מליזו וקשה לר"ם דמחלק ביניהם: בור של שני שותפין היכי משכחת לה. ולא צעי למימר שהפקירו רשותן וצוקן דפטור לכולי עלמא כדפרישית בהנמיט (לעיל דף כח. וסס) ולא צעי למימר כגון שחפר זה עשרה וזה עשרים דלמר לקמן כדלעיל מייבין דלכור עשרה דמתימין קאי: האחרון חייב. דוקא מיהא כשיל שחפר זה עשרה והאחרון חייב. דוקא מיהא שאלה היה ממחילה אבל לראשון מ' זה ט' כולם מייבין בנוקין כמו זה י' זה עשרים:

בור י' ובא אחר והשלימו לעשרים. והוא הדין ל"א למאי דפריך עלה מפיי' וכידי ומשני הא רבי והא רבנן: שאלה

בית הסקילה היה גבוה שתי קומות. ומפיל משם לברי' (והנהגה מהי. וקובצה שלו. שהיה מופל מותר ולא חייב. וסס.) מיתה יהי. שימות מהר (וסס.) אין שליח לרבי עבירה. אין שליח משום שליח לרבי עבירה כדלעיל מייבין שולחו אלא הרי הוא כעשה מלאו (ועודין כו.) דלכור לקבל רה"ר (דקסו ג.) האחרון חייב. כן מת בו הכו כן הדין. ועממא מפרש לקמן מקרי' וישיב י. אחר אחרון למיתה. אם מת השור לא יתלם הראשון ללוח, דעי' טפחים אין כנס כד למית' (וסס.) אחר שניהן לנוקין. דלם חוק השור ולא מת יתלמו כן ענינם. (וסס.) אם על פתיחה חייב. שפירו אחר וספיה וכל אחר וצילוח (כעיל מס.) ולא שור בור. ולא כי יכיה שור צור וצילוח יס. חס. שור פסולי המוקדשין. נפדה. דקרינא ביה שור רעוהו אחר שפדלו (דקסו כו.) כמי שהמת שלו. שיכל למכור הניגלה. יא' זה שאף על פי שנפדה עטון קטובה. דאמרין גבי פסולי המוקדשין שנפדו נמס' ככרות פסקי שני (טו.) מוצה ולא גזיה כשר ולא חלג ואלתם ולא כלנדין. מכאן שאין שותפין אם הקדשים להאמיל לכלים (דקסו ג.)

מוסף רש"י

בית הסקילה היה גבוה שתי קומות. ומפיל משם לברי' (והנהגה מהי. וקובצה שלו. שהיה מופל מותר ולא חייב. וסס.) מיתה יהי. שימות מהר (וסס.) אין שליח לרבי עבירה. אין שליח משום שליח לרבי עבירה כדלעיל מייבין שולחו אלא הרי הוא כעשה מלאו (ועודין כו.) דלכור לקבל רה"ר (דקסו ג.) האחרון חייב. כן מת בו הכו כן הדין. ועממא מפרש לקמן מקרי' וישיב י. אחר אחרון למיתה. אם מת השור לא יתלם הראשון ללוח, דעי' טפחים אין כנס כד למית' (וסס.) אחר שניהן לנוקין. דלם חוק השור ולא מת יתלמו כן ענינם. (וסס.) אם על פתיחה חייב. שפירו אחר וספיה וכל אחר וצילוח (כעיל מס.) ולא שור בור. ולא כי יכיה שור צור וצילוח יס. חס. שור פסולי המוקדשין. נפדה. דקרינא ביה שור רעוהו אחר שפדלו (דקסו כו.) כמי שהמת שלו. שיכל למכור הניגלה. יא' זה שאף על פי שנפדה עטון קטובה. דאמרין גבי פסולי המוקדשין שנפדו נמס' ככרות פסקי שני (טו.) מוצה ולא גזיה כשר ולא חלג ואלתם ולא כלנדין. מכאן שאין שותפין אם הקדשים להאמיל לכלים (דקסו ג.)

שור שנגחו נמי פטור דכתיב שור רעוהו ולא שור הקדש: לאו ממילא כו'. כלומר מרמי שמעת מיניה: היה בו הבל כל כך זה שפידו קלרו: כידי. עשה בו צורין כמילס כתימה הסד שטח צו: למת